

БИЛИ СУ УЧЕНИЦИ ПРВЕ ОСНОВНЕ ШКОЛЕ У УЖИЦУ

Антић Радомир, рођен 22. новембра 1948. године у Ужицу, где је завршио основну и средњу школу. Почео је да игра фудбал у ужичкој Слободи од септембра 1964. године. Остаје у Слободи наредних шест година, а 1970. прелази у београдски Партизан. У Партизану остаје до 1977. године, а затим једну сезону игра у турском клубу Фенербахч. Од 1978. до 1980. године у Шпанији игра за Реал Сарагосу. Од 1980. године је у Енглеској, у тиму Лутентаун, где у својој 36. години престаје активно да игра фудбал. Током активног играња завршио је вишу тренерску школу-одсек фудбал. Тренира Партизан, шпанску Сарагосу, Реал Мадрид, Реал Овиједо, Атлетико Мадрид, Барселону, Селту...Као селектор фудбалске репрезентације Србије пласирао се на Светско првенство, одржано у Јужноафричкој Републици 2010. године. И данас се бави се тренерским послом. Живи у Шпанији.
http://sr.wikipedia.org/sr/%D0%A0%D0%B0%D0%B4%D0%BE%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%90%D0%BD%D1%82%D0%B8%D1%9B

Вукомановић Иван. рођен је 19. јуна 1977. у Ужицу. Основну школу је завршио у родном месту. Средњу техничку школу започео је у Ужицу а завршио у Београду. Студент је Факултета за спортски менаџмент. Од 1989. године почео да игра фудбал у петлићима ФК Слободе. До 1992. игра у пионирском тиму ФК Јединство, када прелази у ФК Слободу. Први професионални уговор са овим клубом потписује 1994. године и дебитује за први тим под вођством тренера Слободана Доганџића. Наредне 1995. постаје члан младе репрезентације Југославије, а од 1996. прелази у ФК Обилић одакле 1998. прелази у француски Бордо. Затим игра у ФК Ц. звезда, Рад, Динамо (Моск.), Бордо. Данас игра за белгијски Локерен.

Вукосављевић Славко, рођен 17. јануара 1927, у родном месту је завршио основну школу (код учитеља Драгомира Ђоковића 1936/37) и гимназију (1944/45).

Објављује поезију, збирке песама су му: Лирика, Шта ти кажеш, Марија, Сабране песме... Прославио се поемом Кадињача која је имала десет издања. Последња његова дела су: Мање познате песме и Сећања и записи (аутобиографска исповест) из 2003. године. Умро је 20. јула 2004. године¹.

<http://www.graduzice.org/userfiles/files/poezijaod1945do1997.pdf>

Герзић Зоран је рођен 17. октобра 1927. Основну школу је завршио у месту рођења, школске 1937/38 године.

Докторску дисертацију на Медицинском факултету је одбранио 1976. године. Биран је за редовног професора хирургије. Једно време био је и директор Института за дигестивне болести КБЦ у Београду.

Коаутор је 4 уџбеника из хирургије. Капитално дело му је Хирургија једњака из 1998. године. За дописног члана САНУ изабран је 1994. године. Био је „визитинг“ професор у Токију, Чикагу, Сан Франциску, Падови и Берну. У публикацији „Ко је ко“ у свету по оцени Географског института САД 1992. године проглашен је за Човека године. Носилац је Годишње награде САД за научно-истраживачки рад (1973.) и Награде за животно дело САД за 1993. годину. Умро је 23. августа 2001. године.

¹ Ужички историчар Милорад Искрин је написао запажену монографију посвећеној Првој основној школи под називом *Школа на Доњој чаршији*. У седмом поглављу које носи назив *Били су ученици школе* аутор се бави биографијама знаменитих ђака наше школе. Навед. дело, стр. 284-291., Ужице 2006. Биографије су дате по азбучном реду. У поглављу под називом *Били су ученици новог доба* аутор обрађује биографије нама савремених ученика, стр. 485-489.

Голубовић Драгољуб – Пижон је рођен 27. августа 1924. године. Основну школу и седам разреда гимназије завршио је у родном месту. Године 1942. одведен је у логор у Смедеревској Паланци. У логору остаје до 1944. године. Крајем рата прикључује се НОП-у.

Студира на Филолошком факултету у Београду – група за француски језик. Бавио се новинарством. Био је дописник Радио Београда из Париза. Био је новинар НИН-а и ДУГЕ. Због неслагања са политиком комунистичких власти дуже време није се бавио новинарством. Објавио је књигу публицистичких текстова: Скинимо фереце. Умро је 9. септембра 1994. године.

Говедарица Балша је рођен 7. октобра 1938. у Гацку. У Ужицу живи од 1942. године. Основну школу и гимназију учио у Ужицу. Правни факултет је завршио у Београду 1962. године. Радио је у Титовом Ужицу од 1962. до 1986. године. Био је срески јавни правобранилац и окружни јавни тужилац. У времену од 1978. до 1982. године био секретар Општинског комитета Савеза комуниста, а у два мандата (1982-1984. и 1984-1986) био је председник Општине Титово Ужице. У Београду је био директор Републичког завода за Јавну управу од 1986. до 1991. године а судија и председник Врховног суда Србије у времену од 1992. до 2001. године. Живи у Београду и бави се адвокатуром.

Груден Оскара Душан, рођен у Ужицу 16. јануара 1939. године. Основну школу и два разреда гимназије завршио је у Ужицу. Гимназију је завршио у Београду, маја 1957. На Машинском факултету у У Београду дипломирао је 1962. године.

Докторирао на Техничком универзитету у Бечу 1971.године.Од 1.јануара 1973.године запослен у фирми Dr.Ing.h.c.F.Porsche AG у Штутгарту.Од 1984.редовни професор на Машинском факултету у Крагујевцу ,а од 1993.хонорарни професор Техничког факултета у Бечу.

Изабран за иностраног члана Југословенске академије инжењерских наука у Београду; члан Научног савета немачког удружења за истраживање мотора. Објавио преко 200 научних и стручних радова и одржао 250 предавања у 20 земаља света .

Живи у Немачкој, у браку са супругом Вером има троје деце.

Даговић Милован, рођен 1954. године у Ужицу. Дипломирао и магистрирао на Академији ликовних уметности у Сарајеву, одсек вајарство. Члан УЛУС-а

Доганчић Слободан – Догац. Рођен је 16. септембра 1944. године у Ужицу, где је завршио основну и средњу школу. Почео је да игра фудбал у Слободи 1958. године. Од 1970. до 1972. наставља фудбалску каријеру у Челику из Зенице. У периоду од 1972. до 1980. године игра за љубљанску Олимпију и био капитен тима. У Сан Дијегу (Америка), завршава активну фудбалску каријеру 1984. године. Завршио вишу тренерску школу и био тренер у Слободи, на Кипру, Турској и Словенији.

Јевтић Оливера. Рођена 24. јула 1977. године у Ужицу. У родном граду је завршила основну и средњу школу. Почела је да се бави атлетиком 1989. године када је имала 12 година. Запажени резултати на школским такмичењима су показали да се родио велики атлетски таленат. Већ 1993. године, у 16. години освојила је бронзану медаљу на првенству Балкана у Солуну у две дисциплине: на 1500 и 3000 метара. Учествује и осваја медаље (оне најзначајније): на јуниорском првенству света у Сиднеју, сребро на 5000 метара 1996, прво место на европском првенству за млађе сениорке на 10000 метара (1997); прво место на новогодишњој трци у Сао Паолу „Сао Силвестер“ (1998); прво место за млађе сениорке (1999); победник „Ротердамског маратона“ 2002. године; треће место на „Бостонском маратону“ 2003. године. Последњи велики успех је постигла на Олимпијади у Атини 2004. године, 8. место, најбољи пласман једне атлетичарке са европског континента на последњој Олимпијади. Од почетка бављења атлетиком веран је члан Атлетског друштва „Младост“ из Ужица.

<http://sr.wikipedia.org/sr/%D0%9E%D0%BB%D0%B8%D0%B2%D0%B5%D1%80%D0%B0%D0%88%D0%B5%D0%B2%D1%82%D0%B8%D1%9B>

Јокановић-Аврамовић Ана. рођена у Ужицу 14. јула 1976. године, где је завршила основну школу и три разреда гимназије. Одбојку је почела да игра са 14 година у клубу „Јединство“ у Ужицу, где је играла пет година. Већ у Ужицу постаје члан репрезентације Југославије за коју је играла 199 утакмица. Из трећег разреда гимназије прелази у Београд и игра за „Звезду“ са којом је освојила седам титула. Студирала је психологију, радила као генерални секретар у одбојкашком клубу „Црвена звезда“.

Каљевић Љубомир (1841, Ужице-1907, Београд). Основну школу завршио је у родном месту. Након тога ишао је у Прву београдску гимназију. Студирао је природне науке на универзитетима у Хајделбергу и Паризу. По завршетку студија враћа се у домовину. Од тада почиње његова успешна политичка каријера – био је народни посланик за варош Ужице, а касније и председник Народне скупштине, председник Владе, члан Државног савета, а након Мајског преврата и министар спољних послова. О угледу који је Каљевић уживао код својих савременика најбоље сведочи чињеница да је његовом погребу присуствовао и сам краљ Петар.

http://srpskaenciklopedija.org/index.php?title=%D0%89%D1%83%D0%B1%D0%BE%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%9A%D0%B0%D1%99%D0%B5%D0%B2%D0%B8%D1%9B&variant=sr
<http://www.sanu.ac.rs/Clanstvo/IstClan.aspx?arg=236>,

Караклајић Ђорђе, рођен 11. III 1912. године у Ужицу. После завршетка основне школе и гимназије у родном месту студије права изучава на Правном факултету у Београду. Апсолвирао је 1937. године. Љубав према народном мелосу усађена му је још из ране младости. Као основац учио је виолину код професора Шимека. Као студент свирао је у студентским оркестрима. Чак је лети за време ферија у Ужицу свирао. Био члан ансамбла Народног оркестра Радио Београда којим је руководио Царевац. За време Другог светског рата био је у заробљеништву у Немачкој. После рата био је музички уредник Радио Београда. Водио је Мали радио оркестар а касније Велики народни оркестар Радио Београда.

Добитник је Вукове награде 1972. Умро је 1986. године. Сахрањен је у Београду.

Више о њему на следећем линку: <http://www.riznicasrpska.net/muzika/index.php?topic=1071.0>

Костић Снежана. рођена је 5. августа 1984. године у Ужицу где је завршила основну и средњу школу. Атлетиком се почела бавити 1999. године. Тада је оборила државни рекорд Вере Николић на 1000 метара, одмах затим постала сениорска првакиња Југославије на 1500 и 800 м. Већ 2000. године Снежана је постала јуниорски првак Европе на 3000 м. Била је финалиста светског првенства 2000. године на 1500 м. и заузела 6. место.

Остали успеси: 2001. првак Балкана у кросу; 3. место на првенству Европе у кросу; 2002. на првенству света у кросу осваја 8. место; 2004. заузела 2. место у кросу, на првенству Европе и три златне медаље на првенству Балкана

Лојаница Андрија рођен у Ужицу 1875. године. У родном месту завршио је основну школу. Учитељску школу завршио у Алексинцу. После више места учитељског службовања за учитеља је дошао у школу где се и описменио, у Ужице. У Првом светском рату заробљен је 1916. и одведен у немачки логор Грединг. Крајем рата у логору покреће познати хумористички лист Ера. Све је извргавао руглу, па и Немце. Зато је лист био забрањен. После рата Ера је излазио у Ужицу до 1925. када због преласка Лојанице у Београд тамо премешта редакцију.

Умро је 1959.године.

Магазиновић Марија Мага (1881-1968), рођена је у Ужицу 14. октобра 1881. године. У родном месту је завршила основну школу и нижу гимназију. У Београду наставља даље школовање. Бавила се журналистиком. Студира филозофију код професора Бране Петронијевића, дипломирала 1904. године. У Берлину је завршила глумачку школу Макса Рајнхарда и течај ритмике 1909. године. Класични балет учила у Берлину код гђе Шнитер. Била је професор Прве женске гимназије у Београду где је 1910. године основала прву школу за ритмику. Удала се за професора Герхарда Геземана, гимназијског професора у Београду учесника Првог светског рата на српској страни. У Политици је водила рубрику Женски свет. За време балканских ратова је обављала послове болничарке.

За потребе Народног позоришта у Београду превела је драме Максима Горког На дну и Паланчани.

Рукопис мемоара Сећања, објављен после њене смрти. Умрла 1968. године у Београду.

Марковић Милан Баћа родио се у Ужицу 19. марта 1890. године од оца Марка учитеља из Карана и мајке Марије домаћице. Основну школу и два разреда Грађанске школе учио у Ужицу. Две године је био ученик Трговачке школе у Београду. Од 1908. године наступа као глумац у трупи познатог Богобоја Руцковића. У току Првог светског рата учествује у оснивању позоришне трупе у српској војсци. После рата постаје незамењив шаптаж у Народном позоришту „ код коња ". У историји српског позоришта с краја XIX и прве половине XX века увршћен је као једини суфлер у 9 великана српског глумишта.

Трагично је настрадао 6. априла 1941. године, приликом бомбардовања Београда.

Мартић Љубише Мирослав. Рођен је 25. октобра 1951. године у Ужицу. Основну и средњу школу завршио је у родном месту. Завршио је Факултет политичких наука у Сарајеву. Од 1969. до 1980. године радио у Ваљаоници бакра и алуминијума Севојно. Као професор социологије радио школске 1980/81. у ужичкој гимназији. У периоду од 1981. до 1996. године радио је у Ваљаоници бакра и алуминијума Севојно. Од 1. јануара 1997. на дужности потпредседника Скупштине општине Ужице. Од 12. октобра 2000. године биран за председника Скупштине општине Ужице, а 3. октобра 2004. поново је постао председник Општине, изабран на последњим изборима. Био је републички посланик у два мандата.

Ненадић Зоран. Рођен 1970. године у Ужицу. Основну школу и гимназију је завршио у родном граду. Дипломирао је на Машинском факултету у Београду. Докторирао је на Вашингтон универзитету у Сент Луису 2001. године, када је и ангажован као виши научни сарадник на Калифорнијском технолошком универзитету. Од 2005. године, вандредни је професор на Калифорнијском универзитету у Ирвајну, одсек Биомедицинско инжењерство.

Никитовић Рака Милан. Рођен 19. јула 1946. године у Ужицу. У родном месту завршава основну школу и гимназију. Дипломирао је на Електротехничком факултету у Београду. У пројектном бироу "Акрон" у Београду радио је и пре завршетку студија. После дипломирања био је запослен у Електродистрибуцији Србије, у Ужицу. Изабран је за председника Скупштине општине Ужице 1. јануара 1997. године. После истека мандата 31. октобра 2000. године вратио се на дужност електроинжињера у Електродистрибуцији. Преминуо изненада 26. јуна 2001. године.

Петровић Жарко, рођен у Ужицу 4. новембра 1932. године. Основну школу и гимназију завршио у родном месту. Још као средњошколац волео је музику. Свирао је клавир, хармонику и трубу. Његов дар за компоновањем се већ тада наслућивао. Ипак уписао је права. Музика, та „прва љубав" га је и као студента освајала. Дружио се и добијо свесрдну помоћ од многих познатих музичара и композитора, Мирослава Рамбосека Бепа, Миховила Логара, Војислава Илића и других.

Члан је удружења композитора Србије, Удружења књижевника Србије, Савеза естрадно-музичких уметника Србије. Аутор је многих композиција које су га прославиле. Помињемо само неке: Све моје јесени су тужне;

Две црвене руже; Дођи, планина те зове; Прича са перона итд.

Живи и ствара у Београду.

<http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/t19570.lt.html>

Перовић Милош, рођен у Ужицу 19. фебруара 1874. године. Од оца Тодора пореклом из Чајетине бакалина, и мајке Ане ћерке Арса Косорића свештеника из Горажда. У Ужицу завршио основну школу и гимназију. Почео студије права у Београду, и прелази на студије ветерине у Бечу где студира у периоду од 1893. до 1897. године. Без дипломе ветеринара уз помоћ брата студира педагогију у Лајпцигу. У Ужице се вратио 1902. године као професор педагогије када је постављен за суплента у Ужичку гимназију. Ту остаје до јесени 1904. године. У Цириху 1906. године одбранио је докторат из психологије и педагогије. Као професор ради у Чачку, Скопљу и Солуну. Песник, путописац и драмски писац. Учесник је Првог светског рата у коме је тешко рањен.

Умро је у Паризу 15. априла 1918. године, где је и сахрањен.

Петровић Драга Никола, рођен у Међају (Ужице) 1927. године. У ужичкој реалној гимназији од 1938. године учио је код разредног старешине професора Обрада Недовића. Школски другови и блиски пријатељи били су му: Ацо Лазовић, Дејан Маленковић, Мишо Мојовић, Стево Тица, Милутин Лазић. Као средњошколац у Ужицу свирао је виолину и саксофон у ђачком оркестру са Проданом Драшкићем и Браном Ћеловићем.

У време рата био као и многи младићи у логору за преваспитавање у Смедеревској Паланци. Прст судбине довео га је са Ужичанима Ацом Лазовићем, Милорадом Петровићем на светска раскршћа, Солун – Крит – Италија и Америка. Студира на Чикашком универзитету. Касније постаје успешан привредник у Америци, генерални директор фирме Монсанто у Мексику. Од 1994. је председник Српског конгреса уједињења.

Живи у Америци са супругом Розитом и ћеркама Александром, Олгом и Аном.

Прљевић М. Драгутин, родио се у Ужицу 1903. године у угледној трговачкој породици. У Ужицу је завршио основну школу и гимназију. Студије историје завршио је на филозофском факултету у Београду 1927. године. Током студија сам је научио француски језик, који му је био потребан у изучавању литературе.

У Гимназији у Ужицу предаје историју а био је професор и у Учитељској школи у Ужицу од 1942. године. После рата био је секретар Иницијативног одбора за образовање музеја у Ужицу, а 4. јануара 1947. прелази на рад у Министарство просвете НР Србије. Од 1952. професор је Учитељске школе у Београду. Пензионисан је октобра 1964. године. Умро је 1990. године и сахрањен на ужичком гробљу Доварје.

Станић Андрија Андра, родио се у Ужицу 30. новембра 1876. године (по старом календару) од оца Милана трговца и мајке Катарине. Његов отац Милан је био посланик у Скупштини Кнежевине Србије и председник ужичке вароши. У Ужицу је завршио основну школу и осам разреда гимназије. Уписао је студије технике у Београду. Дипломирао је на техничком факултету у Београду 1898. а у Берлину је завршио грађевински факултет.

Бавио се политиком. Био је члан Радикалне странке. Од 1914. је био министар грађевина у влади Николе Пашића. Учесник је на Конференцији мира у Паризу 1918. године. Постао је министар саобраћаја у Пашићевој влади 24. децембра 1921. године. Активан политичар у Србији је био све до 1936. године, када прелази у потпуну анонимност.

Умро је 4. октобра 1954. године.

Симовић Љубомир, рођен је у Ужицу 2. децембра 1935. године. У родном граду завршио је основну и учитељску школу а студије књижевности на Филолошком факултету у Београду (група: Историја југословенске књижевности и СХ језик). Огледао се у свим облицима књижевности: поезији, прози, драми. Објавио је и роман о свом родном граду „Ужице са вранама“.

Члан САНУ од 27. октобра 1994. године. Живи и ствара у Београду.

<http://www.uzice.net/pisci/ljsimovic/>

<http://ljubomirsimovic.blogspot.com/>

Смиљањић Драгослав, рођен 1894. године у Ужицу, где је завршио основну школу и гимназију. Медицину завршио у Француској. Бавио се политиком. Припадао социјалистичком покрету, а касније демократским идејама. После заробљеништва враћа се у Југославију и ради у санитетској служби ЈНА. Бавио се и писањем које је имало карактер историјско-психолошке прозе.

Умро 1968. у Београду.

Стојановић Љубомир (1860, Ужице- 1930, Праг) – велики српски научник и државник. Основну школу завршио је у родном граду, а школовање је наставио у Шапцу, Београду, Бечу, Петрограду, Лајпцигу, Берлину. Радио је у библиотекама у Москви, Кијеву, Петрограду и Прагу. По повратку у домовину радио је као професор у Другој београдској гимназији, а касније је постао доцент за руски језик на Великој школи у Београду. Политичку каријеру започео је као народни посланик, (изабран у Ужицу), а касније је постао један од најпознатијих радикала, министар просвете и председник владе.. Оно чиме је овај велики прегалац задужио цео српски народ је његов научни рад – наша знања о историји Срба у средњем веку се умногоме темеље на његовим истраживањима и неуморног рада на прикупљању старих српских записа, натписа, родослова, летописа, повеља и писама. Стојановићевим огромним залагањем настало је фототипско издање Мирослављевог јеванђеља, чувеног средњовековног рукописа који му је био, не без разлога, поверен. Због неизмерног доприноса српској науци и култури, угледа у српској, али и међународној научној јавности, постао је члан Српске Краљевске Академије. Стојановић је постао и секретар Академије 1913. године. На том положају остао је до 1923.године, када је дао оставку. Велики научник и политичар, био је велики и човек – о његовој скромности и поштењу најбоље говори последња жеља да буде сахрањен у месту у коме умре, као обичан грађанин, без помпе, у дрвеном сандуку. Без претеривања може се рећи да је он не само најзначајнији ђак ове школе, већ и најзначајнији Ужичанин у историји овог града.

У оквиру серијала *Забрављени умови Србије*, емитованог на Радио-телевизији Србије, приказана је и епизода о Љубомиру Стојановићу (2008. године), под називом "Човек међу људима".

<https://www.youtube.com/watch?v=J4oSDk6zpo> <https://www.youtube.com/watch?v=l6lZd17mP0g>

<https://www.youtube.com/watch?v=OwRp3saUAj8> <https://www.youtube.com/watch?v=TAOpwwPRe0g>

<http://www.yourepeat.com/watch/?v=q4sW3sSGEOM>

<http://www.rts.rs/page/tv/sr/story/21/RTS+2/23406/Zaboravljeni+umovi+Srbije%3A+%E2%80%9E%C4%8Covek+me%22.html>

Тијанић Савић Јелена, рођена 1976. у Ужицу. Завршила Факултет примењених уметности, одсек зидно сликарство у Београду 2001. у класи професора Слободана Ђуричковића. На истом факултету магистрала 2005. из области мозаика, Члан УЛУПУДС-а.

Терзић Владан, рођен у Београду 1953.. године. Сликаство дипломирао на Академији уметности у Новом Саду 1985. године у класи професора Душана Тодоровића. Члан УЛУС-а од 1986. године.

Тешић Надежда-Нађа, рођена у Ужицу 8. јуна 1939. године, од оца Радише, војног чиновника и мајке Госпаве, раднице. Основну школу и нижу гимназију завршила у Ужицу. Од петнаесте године живи и ради у Америци. Дипломирала славистику у Америци а докторирала на одсеку на Сорбони. На Њујоршком универзитету дипломирала на одсеку режије и сценарија. Професор на универзитетима у Њу Џерсију и Бруклину. Објавила романе Борац у сенци и Родна грудa. Писац кратких прича. Она је један од најангажованијих критичара америчке спољашње политике а нарочито према Србији.

Тешић Стојан-Стив, рођен у Ужицу 11, октобра 1942. године од оца Радише војног чиновника и мајке Госпаве раднице. Четири разреда основне школе завршио у овој школи код учитеља Десимира Арсенијевића. Као дечак отишао је са мајком и сестром у САД где се налазио његов отац. Студије славистике је завршио у Америци. Постао је један од најпознатијих америчких писаца и сценариста. Добитник је филмске награде Оскар за сценарио за филм Четири пријатеља (1979). Изненада је преминуо 1996.

<http://www.politika.rs/rubrike/Kulturni-dodatak/Stiv-Teshic-Amerika-kao-rak-srca.lt.html>

<http://www.rts.rs/page/tv/ci/story/17/%D0%A0%D0%A2%D0%A1+1/1818633/%D0%A2%D1%80%D0%B0%D0%B3%3A+%D0%9E%D1%81%D0%BA%D0%B0%D1%80+%D1%83+%D1%9F%D0%B5%D0%BF%D1%83+-+%D0%A3%D0%B6%D0%B8%D1%86%D0%B5+%D1%83+%D1%81%D1%80%D1%86%D1%83.html>

Тодоровић Константин Коста, син Јеврема терзије и мајке Јелене из Ужица, рођен је 1882. године у Ужицу. Основну школу је завршио у родном месту а Војну академију у Београду.

Као мајор српске војске успоставио је мостобран за наступ српске војске преко Дрине. Заробљен је од Аустроугарске војске. Пркосећи освајачу жив је спаљен у Сребреници 1915. године. Ужичани су му подигли споменик у парку испред Јокановића куће, показујући тиме да његова херојска дела нису заборављена.

Трифунковић Милош Мишо, рођен 1871. године. Основну школу и гимназију је завршио у Ужицу. Природне науке је студирао у Београду. Био је професор ужичке гимназије 1895-1897. године. Предавао је геометрију и алгебру. Потом је напредовао у политичкој каријери. Као кандидат на листи Радикалне странке 1903. изабран је за народног посланика. Учесник је два светска рата. У својој политичкој каријери у првих десет година након Првог светског рата био је министар просвете пет пута, министар вера четири пута и једанпут министар грађевина. У судбоносној 1941. години ушао је у кабинет Душана Симовића и, након Априлског рата, кренуо у избеглиштво. Постао је председник избегличке владе 1943. године.

Ускоковић Милутин је рођен у Ужицу 4. јуна 1884. године од оца Мијаила трговца и мајке Софије. У родном месту је завршио основну школу и реалку. Уписао је Правни факултет и дипломирао 1906. године. У Женеви је 1910. стекао титулу доктора правних наука. Био је најзначајнији српски књижевник с почетка 20. века.

Био је родоначелник српског романа грађанског друштва. Познати су му романи Чедомир Илић и Дошљаци, и збирке приповедака Витасе Фрагмента, Под животом и Кад руже цветају. Преводио је дела из француске књижевности.

У октобру 1915. године утопио се у реци Косаници код Куршумлије.

<http://www.uzice.net/pisci/milutinuskokovic/>

Чакаревић Љубица, рођена је у Ужицу 1. јула 1894. године од оца Јеврема учитеља и мајке Софије, домаћице. Одрасла је у кући у којој је било дванаесторо деце. Завршила је основну школу у Ужицу а затим и учитељску школу. Радила је као учитељица у Мачкату, Крвавцима и Табановцима, а после Првог светског рата у Охриду, Ћићевцу и Раљи. У току Првог светског рата се прославила подвигом када је прошла мимо аустријских и бугарских снага и стигла до Солунског фронта. То је било крајем августа 1918. године. За тај подвиг је од регента Александра Карађорђевића добила Златну медаљу за храброст. После рата живела је у Италији где се удала за Николу де Сарна, сина италијанског дипломате. Из овог брака имала је кћер Иду.

Умрла је почетком јуна 1980. године у Сарајеву.

Читаковић Весна. рођена 3. фебруара 1979. године у Ужицу. После завршетка осмогодишње школе коју је учила у овој школи, завршила је и средњу школу у родном месту. Кроз школовање определила се за одбојкашки спорт. У 14-ој години потписала је први професионални уговор са ОК Јединство 20. августа 1993. године на пет година. Продужила је уговор још на четири године, односно до 2002. године са истим клубом. Укупно за Јединство је играла 9 година. Постала је омладинска а затим и сениорска репрезентативка Србије и Црне Горе. Из овог клуба 2002. прешла је у италијански одбојкашки клуб Модена за који је играла у 2002/2003. такмичарској години. Сада, као професионалац игра у Израелу.

Биографије многих знаменитих ђака Прве основне школе које нису нашле место у овом прилогу биће објављене у наредном периоду.

Професори историје

Миломир Максимовић и Никола
Бацетић